

TIIA PÄRNASTE

RONIVERE
LEENU

Joonistas Liina Lippasaar
Toimetas Heli Hallik
Kaaned kujundas ja küljendas Vallo Hallik

© Kõik õigused kaitstud

Teose sisu eest vastutab autor

ISBN: 978-9916-668-85-6

Pärnu 2024

Trükk: MJ Konsult

Kirjastus Hea Tegu
www.fil.ee

Ronivere Leenu

Leenu oli väike tüdruk, kes elas ilusas kollases majas ühes väikeses külas. Koos Leenuga elasid selles kollases majas ka vanaema, vanaisa ja valge koer Irmi. Neil oli lausa oma talu, sest loomi ja linde oli palju: kuked, kanad, haned ja jänesed. Laudas olid lehmad, lambad, sead ja pull.

Leenu oli väike jutupaunik. Leenul oli alati palju rääkida, isegi nendest asjadest, mille kohta vanavanemad arvasid, et Leenu ei tea. Leenu teadis enda arvates palju ja mida ei teadnud, seda uuris.

Ronivere

Üle mitme maa ja mere
oli väike küla Ronivere.
Seal sirgus tüdruk väike,
kes oli vanavanemate päike.

Ses armsas külas Roniveres,
siis elaski me Leenu pere,
seal oli neil ilus kollane maja
ja laudas linnud-loomad, keda vaja.

Lilli oli neil väga palju õues.
Soe tunne alati seal püsis põues.
Seal vanaema, kel põlleke ees ja prillid peas
ja vanaisa, kel traksid pükstel ja sonimüts peas.

Kus küll on see Ronivere küla?
Ronivere ju on üle mäe ja nõlva.
See Ronivere kodu oli tüdruku mälestustemaa,
ei seda iial keegi temalt ära võtta saa.

Leenu nukk

Leenul oli üks tore päev, sest vanaisa tõi talle nuku. Leenul polnud kunagi oma nukku olnud. Nüüd sai, päris enda oma ...

Leenu oli õnnelik oma nuku üle. Leenu uus nukk oli ilus karbis, nukul olid pruunid silmad ja sinised juuksed. Leenu oli väga õnnelik, et maailma ilusaim nukk on just temal. Ta paitas, silitas, musitas ja kallistas oma nukku.

„Nukule peaks ju nime panema,“ mõtles Leenu, „milline oleks ilus nimi?“ Leenule ei tulnud ühtegi ilusat nime pähe ja ta küsis vanaema käest: „Vanaema, mida ma võiksin oma nukule nimeks panna?“

Vanaema mõtles, vaatas nukku ja vastas, mina arvan, et Luule sobiks talle.”

„Oi, nii ilus nimi!“ rõõmustas Leenu ja kallistas vanaema. Leenu kiirustas oma nukuga mängima, ta oli õnnelik, sest tal oli ju maailma kõige ilusam nukk.

Leenu mängis juba kaua, kuid avastas järsku, et ta ei mäleta enam oma nuku nime. Leenu muutus väga kurvaks. Vanaema ju ütles kauni nime, mis oli kahjuks ununenud. Pisarad tahtsid juba vaikselt tulla, sest kurbus oli nii suur.

Leenu läks kööki, kus vanaema kooris kartuleid, aga nägi ka Leenu kurbust.

„Mis juhtus, kas nukk läks katki, miks sa kurb oled? Alles olid õnnelik ja rõõmus,“ uuris vanaema.

„Vanaema, ma ei mäleta enam nuku nime,“ nuuksus Leenu läbi pisarate.

„Oh, kullake, LUULE on ju su nuku nimi. Kallis laps ole nii hea ja otsi nüüd välja oma puidust klotsid, millel on tähed peal,“ ütles vanaema ja pühkis Leenu pisaraid.

Leenu kiirustas klotse otsima. Peagi leidis ta kasti klotsidega ja viis selle vanaema juurde. Vanaema oli just kartulite koorimise lõpetanud.

„Ole pai, vii need klotsid suurde tuppa,“ ütles vanaema Leenule ja nii Leenu tegigi.

Vanaema läks ka suurde tuppa ja istus tugitooli, Leenu klotsidega tema ette põrandale.

„Otsi nüüd sealt L täht,“ ütles vanaema.

Leenul olid kõik tähed juba selged, seega oli tähe otsimine tore tegevus. Leenu uuris klotse, millel olid pildid, numbrid ja tähed.

„Leidsin!“ rõõmustas Leenu hoides klotsi, millel ilutses L täht, külgedel olid pääsukesed ja numbrid.

„Tubli!“ rõõmustas ka vanaema. „Pane see klots nüüd ilusasti akna alla põrandale, et L täht ikka näha oleks,“ ütles vanaema.

Leenu pani tasakesi klotsi akna alla põrandale ja vaatas rõõmsalt L tähte.

„Otsi nüüd U täht, otsi kohe kaks U tähte,“ lausus vanaema. Leenu asus taas usinasti klotse keerutama ja U tähti otsima. Lõpuks leidis ühe U tähe, keerutas ja uuris klotse veel ning viimaks oli ka teine U olemas. Leenu näole ilmus naeratus: „Vanaema ma leidsin, näe, kaks klotsi ja mõlemal on U täht peal.“

„Tubli tüdruk!“ kiitis vanema, „vii need tähed nüüd L tähe kõrvale akna alla.“

Leenu tegigi nii ja akna all oli juba kolm klotsi reas.

„Otsi nüüd uuesti L täht,“ andis vanaema uue ülesande. See otsimine läks Leenul ruttu, sest enne U tähti otsides nägi ta mitu korda L tähte.

„Leitud!“ kilkas Leenu rõõmsalt.

„Vii see täht ka teiste tähtede juurde,“ suunas vanaema.

Taas tegi Leenu nii ja juba oli neli klotsi akna all põrandal reas.

„Nüüd otsi E täht,“ sõnas vanaema.

Leenu asus usinasti otsima, keerutas klotse ja uuris neid, siis keerutas jälle.

See otsimine oli juba raskem. Tundus, nagu E tähte polekski olemas. Kuskil ei olnud, kuigi Leenu otsis ja vaatas: tähed, numbrid, lilled, linnud ... aga E tähte pole.

Leenu muutus taas kurvaks: „Ma ei leia, E tähte pole.”

„Otsi veel! Mina nägin, et see on täiesti olemas. Kui mina nägin, näed ka sina,” lohutas vanaema.

„Noo, kui vanaema nägi, siis ikka see E kuskil on,” keerutas ja uuris Leenu taas hoolega klotse. Keerutas nii ja naa, kõiki mitu korda järjest.

Oh seda rõõmu, kui Leenu lõpuks leidis E tähe! See E tundus Leenule kohe eriti paks ja suur ja ilus.

„Leidsin!” rõõmustas Leenu.

„Väga tubli!” tunnustas vanaema ja kallistas oma Leenukest.

„Vii see klots nüüd ka teiste juurde ja pane ilusasti, et E ikka näha ka on.”

Leenu viis ka selle klotsi teiste kõrvale. Nüüd oli reas viis täheklotsi.

Leenu oli uhke, ta oli kohe väga uhke, et oli leidnud kõik tähed, mida vanaema oli palunud otsida.

„Loe nüüd kokku, mis klotsidel kirjas on,” palus vanaema kavalalt.

„L-U-U-L-E,” veeris Leenu tähed kokku.

„Luule!” hõiskas nüüd Leenu rõõmsalt, „see on ju minu nuku nimi!” Leenu kallistas oma vanaema.

Leenule tundus, et nimi LUULE lausa särab ja sätendab klotsidel seal akna all.

„Nüüd, iga kord, kui sul nuku nimi meelest läheb, saad siia tulla ja vaadata,” õpetas vanaema.

„Aitäh! Nii kallid oled mulle, vanaema,” tänas Leenu, „nüüd ma tean, kuidas mu nuku nimi välja näeb.”

Leenu hõiskas veel suurest rõõmust ja asus siis taas oma uue nukuga mängima.